

usnesení, nevyhradil svému rozhodnutí právní moc, ale také nenařídil, by úpadkový komisař před novým rozhodnutím vyslechl strany (účastníky), a neplyne ani z povahy věci ani z odůvodnění napadeného usnesení, že se nové rozhodnutí bez výsledku stran, pokud se týče bez jejich účasti neobejde. Dovolací rekurs jest tudíž přípustný a do jisté míry i opodstatněný. Rekursní soud správně vyslovil, že nezbytnou podmínkou pro opatření podle § 124 (1) úpadk. ř. jest, že podstata stačí ke krytí všech pohledávek za podstatou (§ 47 (2) úpadk. ř.), a že pro posouzení toho jest rozhodnou doba vydání tohoto opatření, a právem tudíž postrádá, že úpadkový komisař stav úpadkové podstaty k této době nezjistil. Ale z toho důvodu nebylo třeba zrušovati jeho usnesení, an stav podstaty jest ze spisů zřejmý, o žádostech správce úpadkové podstaty o povolení záloh bylo již rozhodnuto a rekursní soud tudíž mohl potřebná zjištění učiniti sám. K vývodům dovolacího rekursu, pokud nejsou vyřízeny již tím, co právě bylo uvedeno, se jen podotýká, že i rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 5958 předpokládá, že podstata stačí k úplnému krytí všech pohledávek za podstatou, a že výslovně činí správce úpadkové podstaty zodpovědným, kdyby dopustil plné uspokojení některého věřitele z podstaty ve smyslu § 47 (2) úpadk. ř. nedostatečné.

Čís. 9587.

Nejde o zmatečnost podle § 477 čís. 9 c. ř. s., vynechal-li procesní soud přehlédnutím v rozsudkovém výroku usnesení o zamítnutí procesních námitek, nýbrž jde jen o »patrnou nesprávnost«, již lze kdykoliv opravit (§ 419 cřs.).

Učiněn-li v odvolání návrh na zrušení rozsudku pro zmatečnost, nestačí to ke zrušení rozsudku i pro vadnost řízení ve věci.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, R I 45/30.)

Proti žalobě vznesl žalovaný námitku věcné a místní nepřislušnosti. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a vyvrátil námitku nepřislušnosti v důvodech, nepojal však rozhodnutí o ní do výroku. Žalovaný uplatňoval v odvolání zmatek podle § 477 čís. 9 c. ř. s., ježto první soud nepojal rozhodnutí o námitce věcné a místní nepřislušnosti do rozsudku, dále nesprávné posouzení věci po stránce právní, kusost řízení, rozpor ve spisech a se spisy a posléze nesprávné posouzení po stránce věcné a nesprávné hodnocení důkazů a navrhl, by napadený rozsudek po případném doplnění byl změněn v ten smysl, že se žaloba pro věcnou nepřislušnost odmítá, po případě by rozsudek pro zmatečnost byl zrušen a soudu první stolice bylo uloženo, by znovu rozhodl. O d v o l a c í s o u d odvolání opřený o důvod zmatečnosti zamítl, ohledně zamítnutí námitek věcné nepřislušnosti odmítl. D ů v o d y : Zmatečnost rozsudku spatřuje odvolatelka v tom, že ve výroku napadeného rozsudku chybí rozhodnutí o námitkách věcné a místní nepřislušnosti, což prý je zmatečností podle § 477 čís. 9 cřs. Důvodu toho tu není, neboť vada ta byla dodatečně

napravena opravou rozsudku tím, že procesní soud první stolice rozsudečný nálezn podle § 419 poslední odstavec c. ř. s. k příkazu odvolacího soudu, převzav vynechané usnesení do výroku, opravil. Odvolatelka zabývá se sice v odvolání také věcně rozsudkem, vytýkajíc kusost řízení, ježto procesní soud pomínil důkaz potvrzenkami a výsledkem stran o tom, že žalovaná strana zažalovanou pohledávku zaplatila k rukám zástupce žalobkyně uvedeného na účtu, a že soud ani nezjistil, že skutečně k převzetí zboží žalovanou stranou došlo. Avšak v odvolacím návrhu kromě zrušení rozsudku pro zmatečnost žalovaná žádala, by žaloba byla odmítnuta pro věcnou nepříslušnost a dovozuje, že bylo žalobu pro věcnou nepříslušnost proto odmítnouti, ježto nebylo mezi stranami kontokorentního poměru a nelze proto jednotlivé účty ve smyslu § 55 j. n. sečítati, přesahují-li 5.000 Kč. Žalovaná strana však přehlíží, že podle § 45 j. n. rozhodnutí sborového soudu první stolice o jeho předmětné příslušnosti nemohou být napadena proto, že pro právní věc odůvodněna jest příslušnost okresního soudu. Usnesení, jímž sborový soud zamítl námitku věcné příslušnosti, jest tedy neodporovatelným a, ježto odvolací návrh směřuje jen proti věcné příslušnosti, bylo odvolání podle § 471/2 a 474 c.řs. odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Žalovaná firma opověděla při prvním roku a provedla v odpovědi na žalobu námitku věcné i místní nepříslušnosti dovolaného krajského soudu. Tento soud se při ústním jednání s oběma námitkami zabýval a i v důvodech rozsudku vyložil, proč je pokládá za neoprávněné, tedy proč se pokládá za příslušna, ale vynechal ve výroku rozsudku usnesení o tom, že námitky zamítá (§ 261 prvý odstavec c. ř. s.). Mylně uplatňovala žalovaná firma v odvolání a mylně uplatňuje v rekursu, že prý opomenutí prvního soudu založilo zmatečnost podle § 477 čís. 9 c. ř. s., která prý nemohla být napravena tím, že odvolací soud nařídil doplnění výroku. Řečený důvod zmatečnosti jest splněn jen tehdy, když rozsudek t. j. nálezn rozsudkový sám sobě odporuje, když nejsou uvedeny důvody pro rozhodnutí, nebo když jsou sice důvody uvedeny, ale znění rozsudku je tak nedostatečné, že jej nelze bezpečně přezkoumati. V souzeném případě se nic takového nestalo, nýbrž procesní soud přehlédnutím vynechal v rozsudkovém výroku usnesení o zamítnutí procesních námitek, kterážto »patrná nesprávnost« mohla být kdykoliv podle § 419 c. ř. s. opravena, třebaš na příkaz vyššího soudu, což se také stalo. Správně tedy poukázal odvolací soud na předpis § 419 c. ř. s. Tím jest vyřízen ve příčině zmatečnosti rekurs, kterýž jest podle plenárního usnesení čís. 7671 sb. n. s. přípustný, ale není oprávněný. Žalovaná strana napadla v odvolání také důvody rozsudku krajského soudu, podle nichž nevyhověl námitce předmětné nepříslušnosti. Správně poukázal odvolací soud na předpis § 45 prvý odstavec j. n., podle něhož nelze napadati rozhodnutí sborového soudu o jeho předmětné příslušnosti z důvodu, že jest příslušným okresní soud. Právně tedy odmítl odvolání v tomto směru. Správně posléze odvolací soud vyslovil, že žalovaná firma, uplatnivši také důvod kusosti řízení, neučinila

příslušný odvolací návrh, tomuto důvodu odpovídající a neučinila vůbec návrh ve věci. Odvolací návrh zněl doslovně: »račiž napadený rozsudek po případném doplnění změnit v ten smysl, že se žaloba pro věcnou nepříslušnost odmítá, po případě rozsudek pro zmatečnost zrušit a uložit soudu první stolice, by znovu rozhodl« — načež následuje jen ještě útratový návrh. První návrh odpovídá uplatněné námitce věcné nepříslušnosti, druhý návrh uplatněné výtce zmatečnosti, ale ve věci chybí jakýkoliv návrh. Odvolací návrh a odvolací důvody jsou podstatnými kusy odvolacího spisu, jimiž strana sama určuje směr a rozsah přezkoumné činnosti odvolacího soudu, neboť tento přezkoumává rozsudek prvního soudu jen v mezích odvolacích návrhů (§§ 462, první odstavec, 466 a 497 čřs.) určených a vysvětlených blíže odvolacími důvody (§ 467 čřs. 3 čřs.). Nedostatek v tom neb onom směru má v zápětí odmítnutí odvolání (§ 471 čřs. 3 a 474 druhý odstavec c. ř. s.). Odvolací návrh musí vyplývat logicky z uplatněných odvolacích důvodů. Marně se snaží stěžovatelka extensivním výkladem teprve v rekursu, že, učinila-li návrh na zrušení rozsudku pro zmatečnost, stačilo to ke zrušení rozsudku také pro vadnost řízení ve věci (§ 496 c. ř. s.). Ale v tom je na omylu, neboť sama omezila návrh na zrušení rozsudku jen pro zmatečnost, vynechavši návrh na zrušení rozsudku pro neúplnost řízení, kteréžto opomenutí nebylo lze již napravit (§ 483 c. ř. s.), ano se o odvolání nekonalo ústní jednání (§ 471 c. ř. s.), a an soud sám nemůže chybící návrh za stranu doplnit. Proto poukazuje stěžovatelka nepřipadně na rozhodnutí čřs. 5432 sb. n. s., kde návrh byl, ale nebyl správný (navrhováno zrušení místo změny).

Čís. 9588.

»Nemajetností« ve smyslu § 143 obč. zák. rozumí se nejen nedostatek majetku, nýbrž i naprostá výdělečná nezpůsobilost. Jest se napřed pokusiti o provedení exekuce na plat otce, třebaže již exekuce na jeho svršky zůstala bezvýslednou.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, R I 47/30.)

Soud první stolice zamítl návrh manželské matky dítěte, by bylo otcovým rodičům uloženo platiti na dítě výživné. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Z toho, že mobilární exekuce proti otci děcka v roce 1924 zůstala bezvýslednou, snaží se stížnost dovoditi, že je otec nemajetný, a že jsou tu předpoklady, by jeho vyživovací povinnost byla převedena na jeho rodiče, jelikož prý ani matka dítěte nemá majetku. Naproti tomu nutno poukázat k bezvadnému osvědčení prvního soudu, že otec dítěte pracuje stále od 25. května 1929, že pracovati může a že jeho výdělek činí více než existenční minimum, jelikož si v cihelně vydělal průměrně 150 Kč týdně a nyní má jako drvař v lese stálou práci, takže si tam v září 1929 vydělal denně 33 Kč 55 h. Nemajetností podle § 143 obč. zák. rozumí se nejen nedostatek majetku, nýbrž i naprostá výdělečná nezpůsobilost, které však u otce děcka není, a proto ho nelze pokládati za nemajetného podle tohoto zákonného ustanovení. Vývody stížnosti o pravděpodobné bezvýslednosti exekuce na otcův plat jsou předčasné, an se